

[Tinning]

Det er bare for at understrege, at det, jeg kalder »sultecirkulæret«, ved jeg godt ikke hedder »sultecirkulæret«, det hedder heller ikke ungdomscirkulæret, det hedder cirkulæreskrivelse af 2. juni 1982 om kontanthjælp til unge.

For det andet handler det jo heller ikke om unge under uddannelse, det handler lige præcis om unge, som ikke er under uddannelse, og som ikke har været i arbejde heller. Så er det rigtigt, at man opstiller den generelle formodning, som man kalder det, at når man er under uddannelse, så svarer indtægterne nogenlunde til SU. Det er bare statistisk bevist, at det er lodret usandt. Det er højst beklageligt, at også den nye socialminister kommer farende med den en gang til. Hvis man er under uddannelse, hvis man får SU, så udgør SU 10-15 pct. i gennemsnit af den indtægt, man har. Men i øvrigt er det da dumt at få snakket om det, og jeg er da sikker på, at socialministeren vil få lejlighed til også at lade cirkulæreskrivelsen om kontanthjælp til unge indgå i arbejdet med at sanere cirkulærerne. Vi har netop tænkt os at stille forslag om, at det bliver fjernet.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Jeg vil gerne til socialministeren sige, at jeg betvivler da ikke disse eksperter udtalelser eller socialministerens citat af dem. Derfor mener jeg også, det er meget tænkeligt – og det tror jeg de har sagt – at 80 pct. er et rimeligt niveau. Så spørger jeg bare: hvor er så forholdet til funktionærene? Har man undersøgt, hvad der er et rimeligt niveau for funktionærgrupperne? Når man ikke har undersøgt det, må man jo gå ud fra, at funktionærgruppeprocenten må være 100, for det er det, de får. Hvorfor denne forskel mellem funktionærgrupper og dagpengemodtagere?

Socialministeren (Palle Simonsen):

Nu må jeg jo erkende, at det er mig selv, der har bidraget til at trække spørgsmålet om arbejdsløshedsforsikring ind i debatten, men jeg vil godt gentage, at sygedagpengesatserne normalt ligger i baghjulet af de satser, man har på arbejdsløshedsforsikringsområdet – det var derfor, jeg tillod mig at tage udgangspunkt i det – og her er procenten jo den samme, uanset om man er almindelig lønar-

bejder eller man er funktionær, for det var dengang tænkt som 80 pct. af hidtidig arbejdsindkomst under arbejdsløshed. Det er sådan set det samme, vi lægger op til i dag; det er en argumentation for den fælles holdning i både forslag om arbejdsløshedsforsikring og om sygedagpenge.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Men stadig væk, hr. socialminister, har man ikke taget konsekvensen for funktionærgrupperne.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagenes overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Første behandling af lovforslag nr. L 6:

Forslag til lov om ændring af lov om folkepension, om ændring af lov om invalidepension m.v. og om ændring af lov om pension til enker m.fl. (Indtægtsregulering på grundlag af arbejdsindtægter for personer i alderen 67-69 år m.v.).

(Fremsat 5/10 82).

Sammen med denne sag foretoges den under punkt 11 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

11) Første behandling af lovforslag nr. L 7:

Forslag til lov om ændring af visse reguleringsbestemmelser i den sociale lovgivning. (Bortfald af pristalsregulering m.v.).

(Fremsat 5/10 82).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Albertsen (S):

[Albertsen]

Socialministerens forslag om ændring af de gældende pensionslove er jo et interessant stykke papir. Det indebærer to hovedelementer: indtægtsregulering af pensioner for 67-69-årige og en ændret dyrtidsregulering af pensionerne i det hele taget.

Den første del vil medføre, at pensionisterne i de tre årgange, de 67-, de 68-, og de 69-årige, får nedreguleret folkepensionens grundbeløb, når deres erhvervsindtægt er over 44.000 kr., og når den er kommet op på 90.000 kr., skulle den helt bortfalde. Forslaget herom er en mindre god og mindre dækkende afskrift af et tidligere forslag fremsat af den socialdemokratiske regering i 1978. Dengang vendte ordførerne fra den daværende borgerlige opposition – de nuværende regeringspartier – sig voldsomt mod en sådan tankegang. Nu har dette tilsyneladende ændret sig under regeringsansvarets byrde. Det kunne være ganske lysteligt at citere, hvad de fire partiers ordførere dengang sagde. Fru Inge Kroghs ord skal jo altid stå til troende, og det samme gælder hr. Bertel Haarder, som jo indgår i regeringen, men jeg skal såmænd nøjes med at citere den socialminister, som nu forelægger dette for os som et forslag. Han sagde nemlig:

»Vi konservative er godt tilfredse med, at den socialdemokratiske regering ikke« – ikke – »fik gennemført indtægtsregulering af folkepensionen.«

Jeg må forstå det sådan, at han i dag vil erklære, at han vil være tilfreds med at få en indtægtsregulering gennemført. Bedre sent end aldrig, hr. socialminister.

Jeg skal straks røbe socialdemokratiets holdning hertil, for ganske vist er forventningens glæde den største, der findes, siger Søren Kierkegaard til os, men alligevel. Jeg skal oplyse, at vi i modsætning til regeringspartierne ikke har slingret i denne sag. Vi er positivt indstillet over for forslaget om indtægtsregulering af folkepensionen, da vi mener, at denne gruppe medborgere med en erhvervsindtægt i behold ikke behøver den ekstra ydelse på ca. 30.000 kr. pr. år. Dette skal ses i lyset af, at staten har behov for besparelser, for mindre finanslovunderskud, for færre udstedelser af statsobligationer. Ja, man kunne måske overveje en anden aldersgrænse, 69 år, eller eventuelt slet ingen aldersgrænse have.

Når der er tale om andre former for supplerende pensioner eller kapitalafkast, ville en vis indtægtsregulering med andre tal nok være en overvejelse værd, men det skal nok ses i lyset af en eventuel lovgivning om pensionskasserne. Det er jo nok sandsynligt, at mange hidtidige borgerlige vælgere – jeg beder om, at man lægger mærke til ordet »hidtidige« – når de ser dette forslag og andre, som er i direkte modstrid med det, de borgerlige partier for ganske kort siden lancerede som den evige sandhed, og de nu får præsenteret de stik modsatte holdninger vil tænke på Polonius' ord om Hamlet i hans kunstige vanvidsperioder: »Det er splintrende galskab, det, de nu siger, men man må erkende, at der er en vis metode i galskaben«. Jeg må, når jeg sammenligner med andre løftebrud, med andre holdninger end dem, man nu præsenteres for, sige, at der er en vis metode i galskaben. Man siger ét og gør nu noget andet under ansvarets byrde. Vi vil imidlertid gerne bidrage til en rimelig afhjælpning af denne lovgivnings noget skæve økonomiske konsekvenser.

Den anden del, der drejer sig om ændringen og begrænsningen af dyrtidsreguleringen og pensionerne, således at der i de kommende to år kun må ske to årlige reguleringer à 3 pct., altså 6 pct., kan regeringen uanset sammensætningen jo ikke lave om på. Teorien går tilsyneladende på, at dyrtiden vil holde sig inden for denne ramme, og det medfører, at pensionisterne uanset prisstigninger over 6 pct. ikke skal have mere end de 6 pct. Er denne holdning udtryk for, at man lidt gedulgt antyder, at man ikke tror på sin egen politik om, at inflationen vil holde sig inden for disse rammer? Under alle omstændigheder kan dette forslag kun afsløre to ting: dels at påstanden om, at de dårligst stillede i det land i det mindste ikke skulle rammes, også er urigtig, dels lægges der op til en undergravning af hele reguleringsmekanismen over for de 800.000 pensionister. I denne forbindelse må vi nok her og nu have afklaret, om det så også er regeringens agt at fjerne den anden form for regulering af pensionerne, nemlig den, der følger af lønudviklingen på arbejdsmarkedet. Hvis det er tilfældet, vil vi som nation komme i konflikt med de internationale vedtagelser, som Danmark har tiltrådt gennem ILO, og som siger, at pensionisternes indkomst skal svare til 40 pct. af en

[Albertsen]

ufaglært arbejders indkomst uden for hovedstadsområdet. Jeg må dybt beklage, at man drømmer om at underminere hele reguleringen af pensionerne, for det kalder jeg den del af forslaget, som det har relation til, og jeg ved ikke, om det nytter ret meget at appellere til de borgerlige partier i denne sag, for de ændrer jo tilsyneladende holdning fra dag til dag, så man ved ikke rigtig, hvad man kan få af tilsagn, som i givet fald kan holde.

Ophævelsen af ventetillægsordningen, som også indgår i forslaget, er jo en konsekvens af lovens indhold om de 67-69-årige, men vi vil gerne under udvalgsarbejdet bl. a. have nærmere belyst de økonomiske konsekvenser, som er opstillet i lovforslagets bemærkninger.

Lovforslaget omfatter jo også ændringer af invalidepensionen, og her nødsages jeg til at få afklaret, om regeringen og regeringspartierne helt definitivt har accepteret socialdemokratiets og det radikale venstres holdning, hvad beslutningsforslag B 33 fra sidste år angår.

Socialministerens erklæring fra i går og antydningen af en forestående tekstanmæring til finansloven herom er altså det figenblad, som skal dække over, hvad jeg vil karakterisere som en skandaløs opførsel fra de fire partiers side. Her lovede man for mindre end 4 måneder siden 16.000 mennesker, at de skulle have 25.000 kr. mere pr. 1. januar. En socialdemokratisk regering, der sagligt, teknisk og økonomisk velbegrunder gik imod forslaget, ville loyalt realisere flertallets holdning, men nu løber den nye regering fra alt, hvad man dengang sagde. Jeg ved ikke, om jeg med formandens tilladelse må karakterisere denne opførsel sådan, at man har løjet og også bedraget ikke alene de 16.000 mennesker, men også de mange, der i mellemtiden har søgt om pension. Man har fremkaldt falske forventninger og megen urimelig behandling i den kommunale administration. Hvorledes vil man erstatte de mange, der i tillid til flertalsbeslutningen og garantierne fra folketinget nu har fået tilkendt laveste invalidepension, som jo skulle ændres pr. 1. januar til mellemste invalidepension, men som hellere skulle have søgt om enkepension, hvad nogle af dem muligvis har gjort, fordi de måske ikke havde så frygtelig meget tiltro til det, man dengang lovede? Vi fik i går hvad jeg vil karakterisere som en søforkla-

ring fra finansministeren som en slags begrundelse for, at man så hurtigt også her havde skiftet standpunkt. Jeg har imidlertid i denne sag større tillid til de to socialpolitiske ordførere hr. Henrik Toft og fru Lis Møller, der på deres partis vegne ifølge sp. 8339 i Folketingstidende 1981-82, 2. samling, klart udtalte over for mine indvendinger om økonomien i denne sag: »Vi står selvfølgelig ved de udgifter, som er forbundet med forslaget«. Det var hr. Henrik Tofts ord. Og fru Lis Møller sagde: ». . . Jeg – og det gjorde hun på de konservatives vegne og som deres talsmand – »går ikke ind for noget fra denne talerstol, som jeg ikke står ved bagefter«.

Dette var ordene fra venstres og konservatives ordførere i maj i år, men nu siger man noget helt andet.

Som medlem af denne forsamling i næsten 22 år vil jeg gerne sige, at det er en af de ubehageligste oplevelser, jeg har været ude for; jeg vil næsten sige, at jeg væmmes ved det. Der hviler et centnertungt ansvar på regeringspartierne i hele denne pinlige sag.

Vedrørende lovforslag nr. L 6 skal jeg derfor bede socialministeren her fra tingets talerstol besvare følgende generelle spørgsmål: er Kontaktudvalget for Folke- og Invalidepensionister blevet hørt om dette lovforslag, som de jo skal i henhold til lovens bestemmelser? Har man drøftet lovforslaget med tjenestemændenes organisationer, hvis medlemmer i høj grad påvirkes heraf? Jeg har jo fået oplyst, at når det gælder andre lovforslag om erhvervslivet, har man forhandlet med landbrugsorganisationerne, og så går jeg selvfølgelig ud fra, at man her, hvor der er lovgivningsmæssig pligt dertil, forhører sig hos rette vedkommende.

Hvad lovforslag nr. L 7 angår, skal jeg kort oplyse, at ej heller her vil socialdemokratiet kunne medvirke. Det er et overgreb på socialt svage gruppers eksistensgrundlag gennem en forringelse af dyrtidsreguleringen. Vi kan i den forbindelse henvise til LOs og andre organisationers protester herimod. Vi vil helt uforbeholdent gå imod dette forslag.

Jeg glemte her ved mine bemærkninger at gratulere socialministeren. Jeg skal i en parentes huske at gøre det; jeg håber, det også politisk kun bliver en parentes.

Formanden:

[Formanden]

Jeg skal sige til hr. Albertsen, at han ikke kan få formandens tilladelse til at bruge udtrykket »løjet og bedraget«; tværtimod vil jeg påtale anvendelsen.

Lizzie Lichtenberg (KF):

Disse 2 lovforslag, L 6 og L 7, skal ses som et led i regeringens sparebestræbelser, hvor der foreslås indført indtægtsregulering af folkepensionens grundbeløb på grundlag af arbejdsindtægter for personer i alderen 67-69 år.

Det konservative folkeparti må som princip fastholde, at folkepensionens grundbeløb bør udbetales uafhængigt af indtægt, men for at sikre størst mulig balance i de samlede besparelsers virkninger for de enkelte samfundsgrupper foreslår regeringen imidlertid, at folkepensionens grundbeløb fra 1. januar 1984 indtægtsreguleres for de pensionister, der er i alderen 67-69 år, og som samtidig har indtægter fra personligt arbejde. Retten til at modtage folkepensionens grundbeløb ubeskåret vil afhænge af, om pensionisten har arbejdsindtægter over 44.100 kr. årligt, idet grundbeløbet foreslås aftrappet med 60 kr. for hver 100 kr., arbejdsindtægten ligger over dette beløb, indtil grundbeløbet er helt aftrappet ved en arbejdsindtægt på 90.000 kr.

Indførelsen af indtægtsregulering på grundlag af arbejdsindtægt for personer i alderen 67-69 år indebærer bl. a., at grundlaget for ventetillægsordningen falder bort.

Personer, der på grund af arbejdsindtægters størrelse ikke er berettiget til pension, kan ikke siges at udsætte deres ansøgning om pension, som det kræves for at være berettiget til ventetillæg. Det er heller ikke muligt at udskille på den ene side dem, der er berettiget til pension og frivilligt udsætter ansøgningstidspunktet, og på den anden side dem, der når folkepensionsalderen, men ikke bliver berettiget til pension på grund af arbejdsindtægters størrelse. For de personer, der er fyldt 67 år før 1. juli 1983, og som har opsat begæringen, vil der dog blive indført en venydelse.

Samtidig foreslås det i forbindelse med forslaget om begrænsning af lønstigninger og ændringer af takt- og dyrtidsreguleringen, at den automatiske dyrtidsregulering af folke-, invalide- og enkepensioner bortfalder indtil 1. april 1985. For at bevare pensionens reelle

værdi forhøjes de pensionsbeløb, der var gældende 1. oktober 1982, imidlertid den 1. april 1983 med 3 pct. og den 1. oktober 1983 med yderligere 3 pct. Forslag om regulering for det følgende år, for 1984, vil blive fremsat i 1983-84, og forslag om regulering for 1985 vil blive fremsat i folketingsåret 1984-85.

Lovforslag nr. L 7 er jo en følge af regeringens beslutning om, at den automatiske pristalsregulering i henhold til kollektive overenskomster m.v. og for lønoverførselsindkomster skal bortfalde til og med reguleringer i henhold til januarpristallet 1985. Det drejer sig jo om lov om socialindkomst, lov om offentlig sygesikring, lov om erstatning til besættelsestidens ofre, lov om forsørgelse af militærinvalidere og sådanne efterladte i de sønderjyske landsdele og lov om arbejdsskadeforsikring, og som jeg indledte med at sige, er alt et led i regeringens sparebestræbelser. Det er det grundlag, disse love under udvalgsarbejdet skal behandles på, og jeg vil tilsige en velvillig behandling i udvalget.

Hans Jørgen Holm (V):

Da mit partis ordfører, hr. Henrik Toft, ikke kan være til stede, skal jeg på venstres vegne gøre nogle bemærkninger om de to forslag.

Der kan anstilles en række betragtninger over forslag om at indtægtsregulere folkepensionen for de 67-69-årige, men venstres tilslutning til dette forslag drejer sig alene om den begrænsede indtægtsregulering, man her laver, hvor det drejer sig om folks personlige indtægter, og er derfor ikke en tilslutning til selve princippet.

Lovforslag nr. L 7 hænger sammen med bortfaldet af den automatiske dyrtidsregulering på en række andre områder; her må man lave tilsvarende ændringer. På de fem områder, det her drejer sig om, foreslås en 4 pct.s regulering i hvert af årene i perioden fra 1. april 1983 til 1. april 1985.

Venstre tilsiger en positiv medvirken under udvalgsbehandlingen.

Alice Faber (SF):

SF stillede i februar 1981 et forslag til folketingsbeslutning om forbedring af folkepensionen. I dette forslag var der et punkt om indtægtsregulering af folkepensionen på bag-

[Alice Faber]

grund af hver enkelt pensionists samlede indtægt. I vores forslag var der i modsætning til dette forslag fra socialministeren, lovforslag nr. L 6, tale om arbejdsindtægter, renter og anden formueindtægt, ligesom private pensionsordninger og andre pensioner skulle med i indtægtsreguleringen. Her holder man alle andre indtægter end arbejdsindtægter ude. Hvorfor gør man det?

Derudover adskiller vores forslag sig fra dette ved, at SF ville bruge besparelserne til at hæve folkepensionstillægget, som kun bliver udbetalt til de dårligst stillede pensionister, for sagen er jo, at vi her i Danmark har både rige og fattige pensionister, og det ændrer dette forslag ikke noget ved. De, der er fattige, bliver beskåret i forhold til tidligere, og kun en del af dem, der er rige, får deres pension beskåret. Det vil sige, at man tager igen fra pensionisterne, som man gjorde det i forbindelse med den sociale pensionsfond.

Derudover ville vi i vores forslag hæve grænsen for indtægterne ved siden af pensionen; altså var vores forslag et helt andet forslag.

Man stiller her forslag om, at ventetillægget falder bort for denne gruppe, og det er nogle erhvervede rettigheder, som fjernes igen, nu regeringen er så godt i gang.

Også pensionisterne skal udsættes for dyrtidsveriet, men, siger socialministeren i fremsættelsen, jeg citerer: »De fremtidige reguleringer vil ... sikre, at pensionernes reelle værdi opretholdes.«

For det første håber jeg ikke, det lykkes for regeringen at få hugget dyrtidsportionerne fra lønarbejderne, men for det andet tror vi ikke på, at prisudviklingen kan holdes på det niveau, regeringen foreslår. Hvis prisudviklingen bliver kraftigere, end regeringen forudser, vil socialministeren så ændre procentsatsen, så værdien bliver opretholdt, som han lover i bemærkningerne?

Vi har en række spørgsmål til ministeren i udvalget, men vi ser ikke velvilligt på dette forslag.

Om lovforslag nr. L 7 vil jeg sige: vi vil ikke være med til det makværk. Det er en udhuling af sygesikringerne og af ydelserne til besættelsestidens ofre, til de militære invalider, til arbejdsskadede osv. Vi mener, det er uanstændigt, så det vil vi ikke være med til.

Halvgaard (FP):

Fremskridtspartiet har siden 1973, da partiet blev repræsenteret i folketinget, år efter år påpeget nødvendigheden af besparelser inden for så at sige alle områder inden for den offentlige sektor. Vore besparelsesforslag har imidlertid aldrig berørt de svage i vort samfund. Tværtimod har vi ønsket at forbedre disses levevilkår, og det gælder både de ældre i samfundet og de handicappede.

Folkepensionen er ikke fulgt med velferdsudviklingen. Det mener fremskridtspartiet er uanstændigt, fordi det jo netop er de ældre, der gennem årtiers slid og slæb har etableret det velfærdssamfund, som de yngre generationer har nydt godt af.

På samme måde har samfundet forsømt at tilrettelægge en menneskeværdig tilværelse for de handicappede, som oftest er kørt ud på et sidespor i vort samfund. Det er derfor med en vis bekymring, vi vurderer lovforslag nr. L 6, der indeholder forslag om ændring af folkepension, invalidepension og pension til enker.

Ændringerne indebærer indtægtsreguleringer på grundlag af arbejdsindtægter for personer i alderen fra 67 til 69 år. Det vil efter forslaget betyde, at retten til at modtage folkepension med det fulde grundbeløb er betinget af, at pensionistens indtægt ved personligt arbejde ikke overstiger et bestemt beløb. Overstiger indtægten dette beløb, foretages der gradvise reduktioner i pensionens grundbeløb, og folkepensionen vil helt kunne bortfalde, når pensionistens arbejdsindtægter overstiger bestemte grænser.

Efter fremskridtspartiets opfattelse er det urimeligt. Det er urimeligt at straffe ældre mennesker, der stadig i alderdommen ønsker at være virksomme og gøre en indsats på arbejdsmarkedet.

Vi er enig med regeringen i, at der også må gennemføres store begrænsninger i de sociale udgifter, og det er ikke muligt fortsat at betale til unge og raske mennesker, som godt kunne klare sig selv.

Jeg er også enig med regeringen, når den foreslår besparelser på de såkaldte indkomstoverførsler, sygedagpenge og kontanthjælp efter bistandsloven. Det sociale system må indrettes, så misbrug undgås, og her tror jeg virkelig, der er behov for en langt mere effektiv kontrol i hele socialektoren, en kontrol, som kan åbne mulighed for yderligere

[Halvgaard]

mærkbare besparelser, som der er behov for på andre områder.

Lovforslag nr. L 7 om ændring af visse reguleringsbestemmelser i den sociale lovgivning, herunder bortfald af pristalsregulering på forskellige områder, giver også anledning til en vis betænkelighed i mit parti. Jeg skal ikke komme nærmere ind på de enkelte områder, idet princippet i forslagene allerede er debatteret ved behandlingen af lovforslag nr. L 6.

Yvonne Herløv Andersen (CD):

Hr. Albertsen bad om et klart svar, og det synes jeg han har krav på at få, vedrørende beslutningsforslag nr. B 33. Ja, vi har forladt vores standpunkt, og det har vi gjort af økonomiske og politiske årsager. Jeg beklager det meget, men det har vi gjort.

Jeg bad i løbet af sommeren, da ældrekommissionens rapport kom frem, den daværende socialminister om at kalde partierne bag beslutningsforslag nr. B 33 sammen for at se, om ikke vi samlet kunne finde en mere hensigtsmæssig måde at bruge pengene på, forstået på den måde, at det jo var en meget stor del af lovreserven, vi brugte på det forslag. Det er imidlertid post festum nu. Men bare for at give et klart svar. Det synes jeg man skal gøre.

Jeg er glad for, at man fastholder princippet om, at alle skal have grundbeløbet. Det er meget væsentligt, og det fortsætter så. Dog vil som bekendt pensionisterne i aldersgruppen 67-69 år få reguleret grundbeløbet, hvis de ud over pensionen har arbejdsindtægter på over 44.100 kr. årligt, og det bortfalder altså helt, når man har en arbejdsindtægt på ca. 90.000 kr. Det svarer til arbejdsmarkedsforslagene.

Så stopper man den automatiske dyrtidsregulering af pensionerne indtil 1. april 1985, men i den mellemliggende tid kommer så denne regulering to gang årligt med i alt 6 pct., og da er jeg overbevist om, at man kan tale om procenterne. Hvis prisudviklingen løber løbsk, er det klart, at vi holder et samråd med ministeren og taler sammen om det, og på denne måde har man så tænkt sig at kompensere for dyrtidsreguleringer, så man kunne friholde denne gruppe. Det er meget væsentligt for CD, at man gør det, og i håb om, at det kan klares - og det ved jeg at det

kan - vil vi medvirke til gennemførelsen af forslaget.

Aase Olesen (RV):

Det radikale venstres principielle holdning til folkepensionen er, at den ikke er en social ydelse, men en rettighed, som man modtager som borger i dette land, men på et bestemt alderstrin. Så er det klart, at man kan diskutere, hvornår man skal modtage denne borgerløn eller -rettighed, men det afgørende for os er - og det er derfor, jeg siger det her - at man ikke begynder at omtale folkepensionen som en social ydelse, og det gør regeringens i bemærkningerne til dette lovforslag. Det er farligt, og jeg advarer mod det, fordi nu kan vi jo lykønske socialdemokraterne til deres indflydelse her, og jeg spørger derfor: når man nu begynder at kalde folkepensionen en social ydelse, kan man så risikere, at det konservative folkeparti og venstre går videre i den retning og bryder med det princip, som jeg troede vi var enige om: at folkepensionens grundbeløb ikke skulle indtægtsreguleres.

Vi har hidtil afvist socialdemokratiske prøveballoner om det spørgsmål, og jeg indrømmer, at indtægtsreguleringen har været af en anden art end den, der er tale om her, hvor der udelukkende tales om arbejdsindkomster, men jeg er alligevel nervøs for konsekvenserne. Vi må imidlertid konstatere, at der nu er et så stærkt og kæmpestort flertal for forslaget, at de radikales 9 mandater ikke kan modsætte sig det, men vi vil nu godt vente med at give endelig melding om, hvordan vi vil stemme, til vi ser, om det konservative folkeparti og venstre endnu en gang skulle gå hen og skifte mening i pensionsspørgsmålet. Med de kovendinger, der er foretaget her i de sidste ganske få uger, kan man jo næsten ikke være sikker på, at noget kan holde udvalgstiden ud, selv om vi skal arbejde i eksprestempo.

Nu ser jeg, at statsministeren ikke mere er til stede, men det kan være, socialministeren kan svare på det. Jeg ville nemlig have spurgt statsministeren, hvad der lå i, at han siger i åbningstalen om de automatiske reguleringer osv., der skal falde bort: bortset fra de sociale pensioner, der fremover vil blive reguleret i henhold til prisudviklingen. Det er gentaget de seneste dage i radio og TV, og

[Aase Olesen]

jeg går da ud fra, at folk, der har siddet og hørt på det, tror, at der er tale om en regulering i henhold til prisudviklingen. Jeg vil derfor spørge: hvad nu hvis prisudviklingen ikke bliver de to gange 3 pct., som man åbenbart vil fastsætte ved lov at den skal være? Hvad nu, hvis prisudviklingen bliver 10 pct. eller 12 pct., hvordan vil man så regulere? Jeg synes egentlig, at vi skylder pensionisterne et svar på det.

Tinning (VS):

»I henhold til« betyder naturligvis: det ved vi ikke noget om, når det er statsministeren, der siger sådan. Det fremgår også af bemærkningerne til L 6, hvori man påstår, at de fremtidige reguleringer vil sikre, at pensionernes reelle værdi opretholdes, og så forklarer man bare, at man regulerer med 3 pct. 1. april 1983 og med 3 pct. 1. oktober 1983. Man siger ikke noget om, hvad man vil gøre, hvis prisudviklingen bliver anderledes, og det gør den da sikkert. Det er det ene fupnummer i det her.

Det andet er det sædvanlige med, at især de ældre vil vi tage hensyn til. Jeg er godt klar over, at det ikke er socialministerens område alt sammen, men det er formentlig sådan, at socialministeren er enig i, at tingene skal ses i sammenhæng, og det er stadig væk sådan, at boligydelsen, fysioterapien, biblioteker, sygehusvæsen, takster på breve og standarden på ældreområdet alt sammen udsættes for besparelser. Det er den dér, som vi hørte for nogle timer siden, at nu er vi nødt til at spare på de unge, for det var dog bedre end at genere de ældre, og den dér, vi har hørt de sidste dage om særlig hensyntagen til de ældre. Det passer ikke, ud over selvfølgelig i den absurde logik, regeringen ind imellem benytter sig af, og som handler om, at hvis man slår nogen halvt fordærvet med ét slag, så er det hensyntagende at bruge to slag på andre.

Til hr. Halvgaard vil jeg da godt sige, at jeg er fuldstændig enig med regeringen og hvem som helst andre, som siger, at der ikke er nogen grund til at betale til unge, raske mennesker, der skulle kunne klare sig selv. Selvfølgelig er der da ikke det. Hvis de kan klare sig selv, hvorfor skulle man så betale? Jeg vil godt bede hr. Halvgaard forklare, hvad det er for unge og raske mennesker, der

skulle kunne klare sig selv, og som vi bare skal holde op med at betale til. Det, det handler om, er jo, at også for de unge og de raske, som får forskellige ydelser over det sociale system, er det lige præcis, fordi de ikke får muligheden for at klare sig selv, enten fordi de ikke får muligheden for at arbejde, eller fordi de ikke får muligheden for en uddannelse. Unge arbejdsløse har jo også meget begrænsede muligheder for at uddanne sig.

Jeg synes også, at hr. Halvgaards bemærkning om, at noget af det, vi savner i det sociale system, er noget mere kontrol, vidner om, at det sociale system for hr. Halvgaard i det højeste kan være noget, der er beskrevet i forskellige bøger. Hvis der nogen steder er en massiv kontrol, er det da sandelig i det sociale system. Der er man da nidkær, så det står efter, for at forsøge at sikre, at vi endelig ikke kommer til at give bare en krone eller fem for meget ud.

Så til fru Yvonne Herløv Andersen, der siger, at hele problemet omkring invalidepensionisterne på den laveste sats er noget med det mere hensigtsmæssige. Vi ville egentlig godt prøve at finde de dér 320 mill. kr. mere hensigtsmæssige. Jeg går ud fra, at det ikke er noget med, at de absolut skal spares. Vi kan for så vidt lige så godt hente dem. Det er noget med, at der mangler de 320 mill. kr. at ofre på at afskaffe den laveste sats i invalidepensionen, og så er det altså utrolig kynisk. Endnu en gang: de skattefrie institutioner. 4 milliarder, 4 milliarder vil de give. Det svarer til 2 pct. af den samlede beholdning. Men 320 mill. kr., nej, dem kan man ikke finde, dem er man desværre nødt til at tage fra de dårligst stillede invalidepensionister. Enten er man rystende fantasiløs, eller også er dette et ekstremt klart eksempel på, at selvfølgelig ved man da godt, hvor man kunne få dem, man mener bare, at i stedet for at røre ved de tilbageværende 98 pct. i de skattefrie institutioner, må man da hellere sørge for, at den laveste invalidepension opretholdes.

L 7 er vel et led i det, fru Yvonne Herløv Andersen tidligere har annonceret, nemlig fuldbyrdelsen af besparelserne, ikke på det sociale område hist og pist, men overalt på det sociale område; overalt, hvor der er noget, der rører sig på det sociale område, skal der spares. Det er jo programmerklæringen, og

[Tinning]

så er man gået i gang med socialindkomsten, som omfatter en lang række ydelser: sygesikringen, erstatningen til besættelsestidens ofre osv., osv. og arbejdsskadeforsikringen min-sandten også.

Som jeg var inde på tidligere, så betyder lovgivningen omkring karensdagen, at man går hen og får flere arbejdsulykker, og så for at få regeringens absurde sammenhæng i tingene sørger man oven i købet for, at arbejdsskadeforsikringen bliver forringet i samme omgang.

Jeg kan selvfølgelig sige, at vi ikke har tænkt os på nogen måde at støtte hverken det, der hedder L 7, eller det, der hedder L 6. Vi har selv tidligere gentagne gange fremlagt vores eget forslag til en pensionsreform, som bygger på tre principper, nemlig først og fremmest – og her er jeg helt enig med fru Aase Olesen – at det er en ret, det er klart, at få pension. Man kan diskutere for det første, hvornår man skal have den, og man kan også – det ved vi jo – diskutere, hvor stor den skal være. Det, der ligger i vores forslag, er for det første, at det er en ret, for det andet, at man skal have det, der svarer til den maksimale dagpengesats, dvs. det, der er den maksimale dagpengesats, ikke det, der bliver det, hvis regeringen får magt, som den har agt, og for det tredje, at man regulerer for indtægter, sådan at man højest i pension og indtægter af forskellig slags kan nå op på en faglært arbejders gennemsnitsløn.

Inge Krogh (KrF):

Jeg må indrømme over for den socialdemokratiske ordfører, at jeg altid har kæmpet for, at der skulle være lige adgang til folkepension. Jeg har ikke nogen klar erindring om, hvad jeg sagde i 1978. Jeg ved, at forslaget faldt og ikke på grund af min eventuelle afstandtagen, men jeg ved i hvert fald, at det, jeg mest tænker på, når jeg har talt om ens folkepension, var, at jeg var meget imod, at man straffede småsparerne. Det er dem, jeg altid mest har tænkt på.

Som forslaget ligger her, og som forholdene er i landet nu, synes jeg, at jeg kan gå ind for det foreliggende lovforslag om, at grundbeløbet indtægtsreguleres til 69 års alderen, når arbejdsindtægten ligger over 44.000 kr. og grundbeløbet først er væk, når indtægten er 90.000 kr. Jeg har i hvert fald fået adskilli-

ge henvendelser fra tjenestemænd, der synes, det var urimeligt, at de fik folkepension, når de stadig væk fungerede i deres forholdsvis vellønnede embeder.

Vi går ind for, nu da de automatiske dyr-tidsreguleringer bortfalder, at folke-, invalide- og enkepensioner reguleres med 3 pct. 2 gange årligt, og ligeledes, at andre sociale ydelser, beløbene ved socialindkomst, sygesikring og arbejdsskadeforsikring, reguleres med 4 pct. årligt.

Socialministeren (Palle Simonsen):

Må jeg have lov til at sige tak til de ordførere, som har givet tilslutning til disse forslag, måske med større eller mindre begejstring, men som alligevel har givet tilslutning til dem.

Dernæst vil jeg gerne sige til hr. Albertsen, at vi har jo haft mange gode diskussioner om pensioner gennem årene, men nu hørte jeg hr. Albertsen komme med de mange manende ord under indlægget her i dag bl.a. om, at socialdemokratiet aldrig har slingret i denne sag. Hr. Albertsen var så venlig også at citere nogle af de udtalelser, jeg er kommet med her i folketinget gennem årene, når vi har diskuteret folkepension, og det er jeg glad for. Det, hr. Albertsen citerede, er stadig væk min opfattelse, der er ikke sket nogen ændring. Men når hr. Albertsen siger, at den socialdemokratiske regering aldrig har slingret i denne sag, må jeg dog minde om de debatter, vi havde forud for 1979, hvor vi skulle fordele første fase af udbetalingerne fra den sociale pensionsfond. Hvad var det, der i første omgang kom af forslag fra den socialdemokratiske regering? Det var et forslag om at regulere både for arbejdsindtægter og for formueindtægter. Det lykkedes dog bl.a. gennem nogle af de taler, som hr. Albertsen så venligt citerer, at få det ændret. I det seneste udspil, som den nylig afgæede socialdemokratiske regering kom med, var det alene arbejdsindtægter, man regulerede i forhold til. Da havde man – og det synes jeg i øvrigt er rigtigt, det skal socialdemokratiet ikke have utak for – forladt afhængigheden af formueindtægter. Så kom ikke og sig, hr. Albertsen, at det har været en sikker kurs, socialdemokratiet har fulgt på dette område.

Det er da klart, at jeg fra det første øjeblik, denne tanke kom ind i billedet, var klar

[Socialministeren]

over, at når jeg mødte hr. Albertsen i folketinget, ville der falde brænde ned over mig, det kunne der ikke herske nogen tvivl om, men jeg sagde også til mig selv: hvis du ikke gør det, vil hr. Albertsen med det samme sige, at når I fører så mange asociale spareforslag frem i folketinget på det sociale område, er det fuldstændig urimeligt, at der er en række lønmodtagere, bl.a. tjenestemænd, som kan få folkepensionens grundbeløb sammen med den fulde løn, indtil de er 70 år. Det var det, hr. Albertsen ville have sagt til mig, hvis jeg ikke havde fremsat dette lovforslag. Derfor er det da også en vis form for imødekommelse af, hvad hr. Albertsen mange gange har fremført, for når vi nu skal prøve at få de nødvendige besparelser gennemført sådan, at det får så jævn en virkning ud over de forskellige befolkningsgrupper som muligt, var der ikke anden udvej end at vælge denne fremgangsmåde.

Nu er det jo ikke et nyt princip, vi indfører i lovgivningen, hvor vi giver efter. Det, vi i realiteten gør, er, at videreføre den regel, man allerede har i dag om indtægtsregulering for de 62-67-årige, til 70, det føler vi os tvunget til, men vi gør det bestemt ikke med begejstring. Vi gør dog under alle omstændigheder det, at vi holder fast ved folkepensionens grundbeløb som en retsbestemt ydelse fra det 70. år, og det princip vil vi fortsat holde fast ved. Der er altså ingen ændring i vores holdning overhovedet til folkepensionen, men vi har fundet det nødvendigt for disse 3 årgange også at tage denne bestemmelse med for at ramme så bredt som overhovedet muligt.

Hr. Albertsen kom også under denne debat ind på spørgsmålet om mindste invalidepension, selv om det ikke er på dagsordenen.

Nu vil jeg godt først sige, at der er vel grænser for, hvor meget suppe vi kan koge på den sag, men det er klart, at vi skal høre om den nogle dage endnu. Lad mig dog for en ordens skyld sige, at denne regering og regeringspartierne ikke har skiftet holdning, vi mener stadig væk, at den mindste invalidepension skal afskaffes, men vi mener til gengæld, ligesom den tidligere socialdemokratiske regering, ikke, at der er økonomisk mulighed for at gøre det i dette øjeblik. Nu har formanden jo påtalt de kraftudtryk, som hr. Albertsen anvendte, derfor kan jeg ikke anvende de samme over for hr. Albertsen,

men når hr. Albertsen søger at give indtryk af, at den tidligere socialdemokratiske regering ville følge det pålæg, et flertal i folketinget inden sommerferien gav denne regering, så er det jo ikke korrekt. Jeg står her med den tidligere regerings udspil til løsning af de økonomiske problemer, og her er der en side 4, hvorpå der står om budgetforbedringer for 1983-84: »Beslutningsforslag B 33 om afskaffelse af laveste invalidepension gennemføres ikke«. Gennemføres ikke. Det var, hvad den tidligere socialdemokratiske regering i september måned sagde, til trods for hvad folketingets flertal havde besluttet. Derfor skal hr. Albertsen i hvert fald ikke i denne sammenhæng opkaste sig som helt på dette område.

Det, vi har gjort, er, at vi har erkendt, nødtvunget, som den tidligere regering gjorde det, at i dette øjeblik finder vi ikke pengene til at gennemføre det forslag, som vi i øvrigt stadig væk finder er rigtigt. Der er intet politisk holdningsskift, men der er tale om en udskydelse, og det vil også være denne regerings holdning at gennemføre en revision af hele førtidspensionslovgivningen, som også den tidligere regering har gjort det. Nu har vi jo ikke siddet så mange uger endnu, og derfor har vi ikke fået mulighed for at studere alle problemerne omkring dette, heller ikke, hvornår en revision kan gennemføres, men det er naturligvis vores agt også at gå ind på dette. Der er derfor intet grundlag for, at hr. Albertsen skal slå sig til ridder på denne sag.

Så vil jeg godt sige til hr. Albertsen, at naturligvis har kontaktudvalget været hørt. Nok er vi nye, men helt amatører er vi da ikke. Vi ved godt, at der er god tradition for, at kontaktudvalget høres på et så tidligt tidspunkt som muligt. Vi ved også godt, at det ikke altid er lykkedes den socialdemokratiske regering at høre kontaktudvalget, før lovforslag blev fremsat i folketinget, uanset at man har lovet det. Denne regering har været i den samme situation, at den først har kunnet orientere kontaktudvalget, da forslagene lå på folketingets bord. Der er såmænd ikke så stort et skift i forhold til den tidligere regering. Vi har haft en god drøftelse om disse ting, og naturligvis er der bekymring over de ting, der sker også på folkepensionisternes område, men jeg synes, regeringens holdning

[Socialministeren]

til dette spørgsmål er trukket så klart op, som det overhovedet har været muligt.

Må jeg så sige om diskussionen specielt om tjenestemændene om, at vi skulle have hørt tjenestemandorganisationerne. Det kan jeg ikke se at der er noget grundlag for. Det, vi ændrer på her, er folkepensionslovgivningen, og det har intet at gøre med aftaler eller overenskomster med tjenestemændene eller andre organisationer, så her føler vi ganske klart ikke noget behov for at forhandle med eller høre nogen. Men det er klart, at under den almindelige orientering af organisationerne, også lønmodtagerorganisationerne, også de offentligt ansattes organisationer, som vi havde i tirsdags, er der naturligvis redegjort for regeringens samlede politik og herunder også om et forslag som dette. En orientering har altså fundet sted, men der er ingen pligt til at forhandle spørgsmålet.

Jeg vil godt sige til hr. Halvgaard, som er lidt bekymret over, at folkepensionen ikke rigtig er fulgt med velstandsudviklingen, at den er nok ikke fulgt så ringe med alligevel gennem de senere år, men jeg ved, at der ligger mange beregninger på denne sag, og det er naturligvis tal, som man kan få frem til udvalget.

Jeg er enig med hr. Halvgaard i, at folkepensionens grundbeløb skal være uberørt af indkomster. Jeg har også nævnt, at det, vi gør, i virkeligheden er, at vi flytter 3 år ind under den hidtidige bestemmelse om indeksregulering og dermed holder fast ved, at det for 70-årige stadig væk er uændret af indkomsten.

Fru Aase Olesen er lidt ked af, at der – enten var det i bemærkningerne eller i fremsættelsestalen – var kommet til at stå, at folkepensionen skulle være en social ydelse. Hvis der står det, og det kan jeg ikke sådan uden videre huske i hovedet, så er det i hvert fald ikke udtryk for nogen ny holdning. Jeg vil bekræfte over for fru Aase Olesen, at regeringen også betragter folkepensionen som en retsbestemt ydelse. Fru Aase Olesen brugte udtrykket retlighed. Der er ingen ændring på dette område, uanset hvad der måtte stå i en fremsættelsestale.

Fru Aase Olesen spørger også, hvad der ligger i bemærkningerne i statsministerens åbningstale om, at pensionisterne fremover, når automatikken forsvinder, skal reguleres i henhold til prisudviklingen. Hertil kan jeg

sige – og det bliver så også et svar til hr. Albertsen – at det er denne regerings opfattelse, at prisniveauets udvikling i 1983 vil ligge på ca. 6 pct. Det er baggrunden for, at vi har fremsat de konkrete forslag om 3 pct. til pensionisterne pr. 1. april og 3 pct. pr. 1. oktober 1983. Så har vi videre anført i bemærkningerne, at der kommer lovforslag i folketinget i efteråret 1983 med henblik på reguleringer efter prisniveauet, som vi forestiller os det for 1984, og ud fra den generelle politiske holdning, som denne regering har til folkepensionisterne med – man kunne udtrykke det på en anden måde – en sikkerhed for, at pensionen ikke udhules i forhold til inflationen, er det klart, at hvis det går anderledes, end denne regering har forestillet sig med forslaget om de 6 pct., må vi naturligvis diskutere det, når vi har overblikket over det, og det vil vel så være på det tidspunkt, da man skal tage stilling til, hvordan udviklingen skal være for 1984. Men den overordnede målsætning er ganske klar, nemlig at vi søger at sikre, at pensionerne ikke udhules af den prisudvikling, der måtte blive tale om.

(Kort bemærkning).

Aase Olesen (RV):

Det anede mig jo nok, at den nye regering regner med, at man kan fastsætte prisudviklingen ved lov. Jeg kan ikke forstå det anderledes. Nu skal vi have reguleret pensionerne med to gange 3 pct., og når man så kommer hen omkring årets slutning, skal vi kigge frem i tiden og finde ud af, hvad vi så regner med at prisudviklingen vil blive i 1984, så fastsætter vi nogle nye procenter. Derfor vil jeg spørge: vil man i dag fra socialministerens side love, at der bliver tale om efterregulering? Vil man ikke det, vil man så tilbagekalde det, der står i statsministerens tale om, at de sociale pensioner – som der står – fremover vil blive reguleret i henhold til prisudviklingen? Man kan ikke undslå sig for at svare ja til et af de spørgsmål.

Socialministeren (Palle Simonsen):

Jeg kan endnu en gang bekræfte, at pensionisterne vil blive reguleret i forhold til prisudviklingen, som der står i statsministerens åbningstale, og så vil jeg godt igen – jeg synes lige så godt, vi kan tage disse ting åbent, som de er – sige, at vi har overvejet at

[Socialministeren]

indføre i lovgivningen, at pensionerne vil blive reguleret halvårligt i forhold til den prisudvikling, der har fundet sted, uden at fastlægge nogle procenter. Men så ved vi jo godt, hvilken situation vi da ville komme i i forhold til folketinget. Så tror jeg, der ville være mange ordførere, der ville sige: så løber regeringen nok alligevel fra det, når man ikke tør fastlægge en procent. Det er egentlig baggrunden for, at vi har fastsat en procent, og den er naturligvis søgt fastsat så realistisk, som det overhovedet er muligt for regeringen at gøre i dette øjeblik.

(Kort bemærkning).

Aase Olesen (RV):

Nu har man i årevis kunnet pristalsregulere pensioner. Hvad skulle være årsagen til, at man ikke kunne det? Hvad skulle være årsagen til, at folk pludselig skulle sige: det vil de løbe fra? Man kan jo pristalsregulere i dag efter den stedfundne udvikling. Vil man ophæve det, eller vil man ikke?

Socialministeren (Palle Simonsen):

Vi har jo klart sagt, at vi vil ophæve automatikken, det fremgår af det lovforslag, vi diskuterer her, derom er der ingen diskussion. Det, det drejer sig om, er, at vi her indfører en højere kompensation for den bortfaldne automatik, end man gør i alle de andre love.

Albertsen (S):

Jeg vil gerne sige tak til den radikale ordfører, der har bragt nogle momenter, som jeg er enig i, ind i denne diskussion. Jeg synes, det var nyttigt at få afklaret, at det, der her er tale om, er en klar forringelse af de vilkår, som i øjeblikket med hensyn til dyrtidsregulering er gældende for pensionisterne. Herom kan der ikke være tvivl efter de oplysninger, som ministeren her har givet, og det er blot det, jeg har efterlyst. Så kan vi omvendt i samme tankebane glæde os over, at dette ikke ville blive vedtaget, for vi ved jo, at et stort parti, hvis holdning vi måske normalt ikke i det parti, jeg repræsenterer, lægger så forfærdelig megen vægt på, nemlig fremskridtspartiet, har sagt højt og helligt – nu indrømmer jeg, at dette med at holde, hvad man har sagt på ét tidspunkt, i næste omgang er lidt svært – at de selvfølgelig ikke

under nogen omstændigheder vil kunne stemme for denne ændring af dyrtidsreguleringen for pensionerne, og derved er der intet flertal her i folketinget for en ændring heraf. Jeg kan da tilføje, at dem, vi taler om i forslaget første del, ikke er de svageste i samfundet. Vi taler om ca. 30.000 mennesker, der har erhvervsindkomst, vi taler om 3.000 tjenestemænd, der har fuld erhvervsindkomst, og som ved siden af får folkepensionens grundbeløb, og vi taler om, at halvdelen af de mennesker, det drejer sig om her, er selvstændige erhvervsdrivende, som bevarer deres erhvervsvirksomhed. De får altså, fordi de er fyldt 67 år, sendende disse ca. 30.000 kr.

Så skal jeg sige om dette med B 33, som socialministeren tilsyneladende var lidt forarget over, at jeg tillod mig at komme med nogle bemærkninger om, at jeg vil gerne understrege – jeg ved, at socialministerens hukommelse på andre områder var præget af hukommelsesbrist, men på dette område er det kun nogle få måneder siden, og jeg må derfor håbe og regne med, at han kan huske, at jeg kom med indtrængende advarsler om B 33's økonomiske konsekvenser sammen med alle de andre udgiftskrævende forslag, som de konservative, venstre, centrum-demokraterne og kristeligt folkeparti strøede om sig med hele foråret – at man oven på dette stemte for et andet partis udgiftsforslag. Det kan der da forhåbentlig ikke være nogen tvivl om at man var klar over konsekvenserne af, og i den forbindelse skal jeg blankt takke fru Yvonne Herløv Andersen, som var den eneste af ordførerne fra de partier, der dengang havde det standpunkt, som klart erkendte, at man havde ændret standpunkt, uanset at man dengang vidste, hvad det drejede sig om.

Så skal jeg sige til fru Aase Olesen – og det gælder også socialministeren – at der er altså nogle hukommelsesbrist med hensyn til, hvad vi diskuterede i maj måned 1978 vedrørende midlerne fra den sociale pensionsfond. Det forslag, som den daværende socialminister kom med, var, at man skulle begrænse pensionerne, når det drejede sig om erhvervsindkomst og kun erhvervsindkomst. Ikke andre former for indkomster var inde i billedet. Det beder jeg venligst om at man husker på, når man fortsætter med at fremføre, at det var andre indkomster. Hvorvidt

[Albertsen]

man skal diskutere andre indkomster, er en anden snak. Det var der ikke tale om i forslaget.

Så skal jeg sige til fru Inge Krogh for også at glæde hende ved at styrke hendes hukommelse, som var lidt svag på dette felt, at i 1978 sagde fru Inge Krogh: vi er stærkt imod en indtægtsregulering af folkepensionen. Og det havde intet med formueafkast eller beskedne formuer at gøre. De var altså stærkt imod enhver form for indtægtsregulering af folkepensionen. Det var det standpunkt, man havde i kristeligt folkeparti, men nu går man altså stik imod og har et andet standpunkt. Jeg skal i og for sig ikke beklage mig over, at man har fået et standpunkt, der passer sammen med det, som jeg selv forfægter.

Så skal jeg sige om socialministerens øvrige betragtninger, når han nu forfægter så stærkt, at der næsten er tale om en forbedring af reguleringen, at den orden, der er på dette område, synes jeg ikke har givet anledning til større kritik. Det er klart, at mange af os kunne ønske, at pensionisterne havde fået større tillæg. Nogen kunne have ønsket, at det var gået ud over pensionstillægget og ikke over selve grundbeløbet, men hvis det er så fremragende, som socialministeren selv tror – vi andre tror ikke rigtig på det – hvorfor så i alverden komme med forslaget her? Jeg har forstået, at hele planen her lægger op til besparelse, og det er jo ikke det, vi umiddelbart må forbinde med det, når socialministeren argumenterer, som han gør. Som sagt, jeg går ud fra, at socialministeren efter nøjere overvejelse vil være klar over, at han husker forkert med hensyn til drøftelserne i 1978. Der er ikke tale om en ændring fra socialdemokratiets side. Vi må erkende, at der ikke var flertal for det forslag, vi kom med i 1978. Vi måtte selvfølgelig acceptere, at der var et flertal imod det, derfor blev det trukket tilbage, og vi fik en anden løsning, som nogen af os husker, med henblik på anvendelsen af midlerne fra den sociale pensionsfond.

(Kort bemærkning).

Aase Olesen (RV):

Jeg skal først sige til hr. Albertsen, at jeg har ikke været involveret i nogen drøftelser i 1978. Da var jeg ikke medlem af folketinget. Jeg har derimod været involveret i flere an-

dre drøftelser med socialdemokratiske socialministre om dette emne, og der har da ikke været tale om begrænsning. Jeg vil derfor blot slutte diskussionen med socialministeren med at sige, at vi må konstatere, at statsministeren har sagt, at de sociale pensioner fremover vil blive reguleret i henhold til prisudviklingen. Det har socialministeren ikke ønsket at dementere, han har tværtimod gentaget det, og vi vil holde regeringen fast på, at det er det, der er meningen.

(Kort bemærkning).

Halvgaard (FP):

Det er da helt rigtigt, og hr. Albertsen har helt ret i, at fremskridtspartiet ikke ønsker pristalsreguleringen ændret.

Men nu er det desværre sådan, at man ikke altid får alle sine ønsker opfyldt, og jeg forstår, at der forestår et grundigt udvalgsarbejde. Jeg kan love hr. Albertsen, at vi efter tredje behandling kan give ham svar på, hvordan fremskridtspartiets stilling er med hensyn til de forslag, der er fremsat her.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagenes overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

12) Første behandling af lovforslag nr. L 8:

Forslag til lov om udskrivningsprocenten, skalatrin, personfradrag samt beløbsgrænsen for formuebeskatning for 1983.

(Fremsat 5/10 82).

Sammen med denne sag foretoges den følgende på dagsordenen opførte sag, nemlig:

13) Første behandling af lovforslag nr. L 9:

Forslag til lov om udskrivning af sømandsskat for lønnsåret 1983.